

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 19 32 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 400.A.5-3-0
27. maj 2014

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Processkridt	Dato
C-396/13	<p>Sähköalojen ammattiliitto</p> <p>Sagen vedrører:</p> <ol style="list-style-type: none">1. Kan en fagforening, der repræsenterer arbejdstagere, direkte gøre artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder gældende som umiddelbar retskilde over for en tjenesteyder fra en anden medlemsstat, når den bestemmelse, der anfægtes som værende i strid med artikel 47, (artikel 84 i den polske lov om arbejdsforhold) er en rent national bestemmelse?2. Følger det i en retssag i beskæftigelsesstaten vedrørende forfaldne krav som omhandlet i direktiv 96/71/EF af EU-retten, navnlig af princippet om effektiv retsbeskyttelse i henhold til artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder samt artikel 5, stk. 2, og artikel 6 i det nævnte direktiv, fortolket i forbindelse med den foreningsfrihed på fagforeningsområdet, som er sikret i chartrets artikel 12 (organisationsfrihed), at den nationale ret skal undlade at anvende en bestemmelse i den i arbejdstagerens hjemstat gældende lov om arbejdsforhold, der er til hinder for en overdragelse af et lønkrav til en fagforening i beskæftigelsesstaten med henblik på inddrivelse, når den tilsvarende bestemmelse i beskæftigelsesstaten tillader en overdragelse af det forfaldne lønkrav med henblik på inddrivelse og dermed af stillingen som sagsøger til den fagforening, som alle de arbejdstagere, der har overdraget deres krav med henblik på inddrivelse, er medlem af?3. Skal bestemmelserne i protokol nr. 30 til Lissabontraktaten fortolkes således, at også en national ret i en anden stat end Polen	Mundtlig forhandling	11.06.14

	<p>eller Det Forenede Kongerige skal tage hensyn til dem, såfremt den pågældende tvist har nær tilknytning til Polen og det navnlig er polsk ret, der finder anvendelse på arbejdsaftal-erne? Med andre ord: Er den polsk-britiske protokol til hinder for, at en finsk ret kan fastslå, at polske love eller administrative bestemmelser, en administrativ praksis eller administrative foranstaltninger i Polen er i strid med de grundlæggende rettigheder, friheder og principper, der er proklameret i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder?</p> <p>4. Skal artikel 14, stk. 2, i Rom I-forordningen henset til artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for anvendelsen af en medlemsstats nationale lovgivning, hvorefter det er forbudt at overdrage fordringer og krav hidrørende fra ansættelsesforholdet? 5. Skal artikel 14, stk. 2, i Rom I-forordningen fortolkes således, at den lov, der finder anvendelse på overdragelsen af krav hidrørende fra arbejdsaf-talen er den lov, som i henhold til Rom I-forordningen gælder for den pågældende arbejdsaftale, uanset om bestemmelser i en anden lovgivning også har indvirkning på indholdet af et enkelt krav?</p>		
C-118/13	<p>Syria International Islamic Bank mod Rådet</p> <p>Påstande: Forordning nr. 2012/544/FUSP om gennemførelse af artikel 32, stk. 1, i forordning (EU) nr. 36/2012 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Syrien annulleres, for så vidt som de angår sagsøgeren. Gennemførelsesafgørelse 2012/335/FUSP af 25. juni 2012 om gennemførelse af Rådets afgørelse 2011/782/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Syrien annulleres, for så vidt som de angår sagsøgeren. Rådet tilpligtes at betale sagsøgeren et foreløbigt beløb på 10 000 000 EUR i erstatning med forbehold for efterfølgende forhøjelse eller nedsættelse af dette beløb.</p> <p>Rådet tilpligtes at betale samtlige omkostninger i sagen, herunder de omkostninger, sagsøgeren har måttet afholde.</p>	Dom	12.06.14
C-222/13	<p>TDC</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er direktiv 2002/221EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (herefter "Forsyningspligtdirektivet"), herunder artikel 32, til hinder for, at en medlemsstat fastsætter regler om, at en virksomhed ikke har krav på særskilt dækning fra medlemsstaten af nettoomkostningerne ved varetagelse af en supplerende obligatorisk tjeneste, der ikke er omfattet af direktivets kapitel II, i det omfang virksomhedens overskud på andre tjenester, der er omfattet af virksomhedens forsyningspligt efter direktivets kapitel II, overstiger underskuddet forbundet med varetagelsen af den supplerende obligatoriske tjeneste? 2. Er Forsyningspligtdirektivet til hinder for, at en medlemsstat fastsætter regler om, at virksomheder kun har krav på dækning fra medlemsstaten af nettoomkostningerne ved varetagelse af supplerende obligatoriske tjenester, der ikke er omfattet af direktivets kapitel II, hvis nettoomkostningerne udgør en urimelig byrde for virksomhederne? 3. Såfremt spørgsmål 2 besvares benægtende, kan medlemsstaten bestemme, at der ikke foreligger en urimelig byrde ved varetagelse af en supplerende obligatorisk tjeneste, der ikke er omfattet af direktivets kapitel II, hvis virksomheden samlet set har opnået overskud ved varetagelsen af alle de tjenester, hvor virksomheden er pålagt forsyningspligt.</p>	GA	12.06.14

	<p>herunder ved levering af de tjenester som virksomheden også ville have leveret uden pålægget om forsyningspligt? 4. Er Forsyningspligt-direktivet til hinder for, at en medlemsstat fastsætter regler om, at en udpeget virksomheds nettoomkostninger ved varetagelsen af forsyningspligt i henhold til direktivets kapitel II beregnes på grundlag af samtlige indtægter og samtlige omkostninger, der er forbundet med levering af den pågældende ydelse, herunder de indtægter og omkostninger virksomheden også ville have haft uden at være pålagt forsyningspligt? 5. Påvirker det besvarelsen af spørgsmål 1-4, hvis en supplerende obligatorisk tjeneste pålægges udført i Grønland, der i henhold til TEUF's bilag II er et oversøisk land eller territorium, når pålægget meddeles af danske myndigheder til en virksomhed, der er etableret i Danmark, og virksomheden ikke i øvrigt har aktiviteter i Grønland? 6. Hvilken betydning har artikel 107, stk. 1, og 108, stk. 3, TEUF samt Kommissionens afgørelse af 20. december 2011 om anvendelse af bestemmelserne i artikel 106, stk. 2, TEUF på statsstøtte i form af kompensation for offentlig tjeneste ydet til visse virksomheder, der har fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse" for besvarelsen af spørgsmål 1-5? 7. Hvilken betydning har princippet om mindst mulig konkurrenceforvridning i bl.a. Forsyningspligt-direktivets artikel 1, stk. 2, artikel 3, stk. 2, og præambelens betragtning 4, 18, 23 og 26 samt i bilag IV, del B, for besvarelsen af spørgsmål 1-S? 8. Såfremt bestemmelser i Forsyningspligt-direktivet er til hinder for nationale ordninger som nævnt i spørgsmål 1, 2 og 4, har disse bestemmelser eller hindringer da direkte virkning?</p>		
C-354/13	<p>Kaltoft</p> <p>1. Er det i strid med EU-retten, således som denne eksempelvis udmønter sig i EU-traktatens artikel 6 om grundlæggende rettigheder, generelt eller særligt for en offentlig arbejdsgiver at forskelsbehandle på grundlag af fedme på arbejdsmarkedet? 2. Er et eventuelt EU-retligt forbud mod forskelsbehandling på grund af fedme direkte anvendeligt mellem en dansk borger og dennes arbejdsgiver, som er en offentlig myndighed? 3. Såfremt Domstolen finder, at der i EU gælder et forbud mod forskelsbehandling på grund af fedme på arbejdsmarkedet generelt eller særligt for en offentlig arbejdsgiver, skal vurderingen af, om der er handlet i strid med et eventuelt forbud mod forskelsbehandling på grund af fedme, i givet fald ske i henhold til den delte bevisbyrde, således at en effektiv gennemførelse af forbuddet i de tilfælde, hvor denne forskelsbehandling godtgøres, kræver, at bevisbyrden pålægges indklagede/sagsøgte arbejdsgiver, jf. præmis 18 til præambelen i Rådets Direktiv 97/80/EF af 15. december 1997 om bevis-byrden i forbindelse med forskelsbehandling på grundlag af køn? 4. Kan fedme betragtes som værende et handicap, omfattet af beskyttelsen i Rådets direktiv 2000/178/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv, og hvilke kriterier vil i givet fald være afgørende for vurderingen af, om en persons fedme konkret indebærer, at den pågældende er beskyttet af forbuddet mod forskelsbehandling på grund af handicap i dette direktiv?</p>	Mundtlig forhandling	12.06.14

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kortsagsresumé	Processkridt	Dato
C-328/13	<p>Österreichischer Gewerkschaftsbund</p> <p>Sagen vedrører: Fortolkningen af artikel 3, stk. 3, i Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter: a. Skal ordlyden i artikel 3, stk. 3, i direktiv 2001/23/EF, ifølge hvilken de »løn- og arbejdsvilkår«, som er aftalt i en kollektiv overenskomst, og som gælder for overdrageren, skal opretholdes, indtil »den kollektive overenskomst opsiges eller udløber«, fortolkes således, at den også omfatter sådanne løn- og arbejdsvilkår, som blev fastlagt ved en kollektiv overenskomst, og som efter national ret fortsat gælder uden tidsbegrænsning på trods af, at overenskomsten er blevet opsagt, indtil en anden kollektiv overenskomst træder i kraft, eller de pågældende arbejdstagere har indgået nye individuelle aftaler? b. Skal artikel 3, stk. 3, i direktiv 2001/23/EF fortolkes således, at der ved, at en af erhververen indgået »anden kollektiv overenskomst [...] får virkning«, også skal forstås den fortsatte virkning af erhververens ligeledes opsagte kollektive overenskomst i den netop anførte forstand?</p>	GA	03.06.14
T-66/12	<p>Sedghi and Azizi mod Rådet</p> <p>Påstande: Rådets afgørelse 2011/783/FUSP af 1. december 2011 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 319 af 2.12.2011, s. 71) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1245/2011 af 1. december 2011 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 961/2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 319 af 2.12.2011, s. 11) annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgerne, og afgørelsen derom har øjeblikkelig virkning uden udsættelse. Det fastslås, at artikel 19, stk. 1, litra b), og artikel 20, stk. 1, litra b), i Rådets afgørelse 2010/413/FUSP og artikel 16, stk 2, i Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 er uanvendelig for så vidt angår den anden sagsøger.</p> <p>Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Dom	04.06.14

C-24/12 og C-27/12	<p>X B.V. m.fl.</p> <p>Sagen vedrører bl.a.: 1. Kan en stats eget OLT ved anvendelsen af artikel 56 EF (nu artikel 63 TEUF) anses for et tredjeland, således at artikel 56 EF kan gøres gældende i forhold til kapitalbevægelserne mellem en medlemsstat og denne stats eget OLT? 2.a. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, skal der da i det foreliggende tilfælde, hvor kildeskattesatsen af udbytte af kapitaldeltagelse, der udloddes af et i Nederlandene hjemmehørende datterselskab til dets holdingselskab med hjemsted i De Nederlandske Antiller, pr. 1. januar 2002 i forhold til 1993 er blevet forhøjet fra 7,5% eller 5% til 8,3%, ved besvarelsen af spørgsmålet, om der ved anvendelsen af artikel 57, stk. 1, EF (nu artikel 64, stk. 1, TEUF) er tale om en forhøjelse, udelukkende tages hensyn til forhøjelsen af den nederlandske kildeskat, eller må det også tages i betragtning, at de nederlandsk-antillanske myndigheder – i sammenhæng med forhøjelsen af den nederlandske kildeskat – fra 1. januar 2002 ikke længere beskatter udbytte af kapitaldeltagelse, som modtages fra et datterselskab med hjemsted i Nederlandene, mens udbyttet tidligere som en del af indkomsten blev beskattet med 2,4%-3% eller 5,5%? 2.b. Såfremt der også skal tages hensyn til den nedsættelse af beskatningen i De Nederlandske Antiller, der skyldes den i spørgsmål 2a nævnte skattefritagelse ved kapitaldeltagelse, skal der da derudover også tages hensyn til de nederlandskantillanske gennemførelsesbestemmelser – konkret den nederlandsk-antillanske forvaltningspraksis – som muligt havde til følge, at den faktiske beskatning af udbytte modtaget fra et datterselskab med hjemsted i Nederlandene før den 1. januar 2002 – og allerede i 1993 – var væsentligt lavere end 8,3%?</p>	Dom	05.06.14
C-105/13	<p>Vonk Noordegraaf</p> <p>Sagen vedrører: Er der tale om en korrekt anvendelse af forordning (EF) nr. 73/2009, især af artikel 34, 36 og 137, såfremt en landbruger, der på grundlag af jorduafhængig produktion har opnået betalingsrettigheder, der er henført til det areal, han ejer, ikke får udbetalt en betydelig del af disse betalingsrettigheder, på trods af, at han i god tro – og i overensstemmelse med den målemetode, som medlemsstaten anvendte ved aktiveringen af betalingsrettighederne i henhold til forordningens artikel 34, men som senere blev forkastet af Kommissionen – havde anmeldt det støtteberettigede antal hektarer, som han ejer, og som ikke er blevet ændret, af den simple grund, at det støtteberettigede areal, der var fastsat før udbetalingen, er blevet reduceret som følge af en ændret målemetode?</p>	Dom	05.06.14
C-117/13	<p>Technische Universität Darmstadt</p> <p>Sagen vedrører: Er værker genstand for salg eller licens som omhandlet i artikel 5, stk. 3, litra n), i direktiv 2001/29/EF, hvis rettighedshaveren tilbyder de deri nævnte institutioner, at der indgås licensaftaler om anvendelse af værker på rimelige betingelser? 2. Giver artikel 5, stk. 3, litra n), i direktiv 2001/29/EF medlemsstaterne beføjelse til at indrømme institutionerne ret til at digitalisere værkerne i deres samlinger, hvis det er nødvendigt for at stille disse værker til rådighed ved terminalerne? 3. Må de rettigheder, som medlemsstaterne indfører i henhold til artikel 5, stk. 3, litra n), i direktiv 2001/29/EF, være så vidtgående, at brugere af terminalerne kan udskrive de værker, der stilles til rådighed ved disse, på papir eller lagre dem på en USB-stick?</p>	GA	05.06.14

C-270/13	<p>Haralambidis</p> <p>Sagen vedrører: »1) Idet undtagelsen i artikel 45, stk. 4, TEUF, vedrørende [...] ansættelser i den offentlige administration (som den foreliggende sag [...] ikke omhandler) forekommer at være uden betydning for den foreliggende sag [– udnævnelse af enborger fra en anden EU-medlemsstat til formand for en havnemyndighed, som er en juridisk person, der er at betegne som et offentligretligt organ –], og idet stillingen som formand for havnemyndigheden uanset hvorledes det anskues – ikke desto mindre – er et betroet hverv, som skal betegnes som »beskæftigelse« i bred forstand, [...] ønskes det oplyst, om bestemmelsen om, at hvervet er forbeholdt italienske statsborgere, udgør en i nationaliteten begrundet forskelsbehandling, der er forbudt i medfør af selvsamme artikel 45. 2) [D]et ønskes endvidere oplyst, om en borger fra en anden EU-medlemsstats udøvelse af hvervet som formand for en italiensk havnemyndighed – i øvrigt – kan anses for henhørende under etableringsretten i artikel 49 TEUF, og om det i dette tilfælde ville forholde sig sådan, at forbuddet i den nationale lovgivning mod ikke-italienske statsborgeres udøvelse af dette hverv udgør en i nationaliteten begrundet forskelsbehandling, eller om dette forhold vil kunne anses for at udgøre en undtagelse i medfør af førnævnte artikel 51 TEUF. 3) [D]esuden ønskes det oplyst, om en borger fra en anden EU-medlemsstats udøvelse af hvervet som formand for en italiensk havnemyndighed subsidiært kan betegnes som en »tjenesteydelse« i henhold til direktiv 2006/123/EF, og om udelukkelsen [af] anvendelsen af dette direktiv på havnetjenester også har betydning i denne sag, og – hvis dette ikke er tilfældet – om forbuddet i den italienske lovgivning, som vedrører udøvelsen af hvervet, udgør en i nationaliteten begrundet forskelsbehandling. 4) [M]ere subsidiært ønskes det oplyst, [...] om spørgsmålet om en borger fra en anden EU-medlemsstats udøvelse af hvervet som formand for en italiensk havnemyndighed – alligevel – kan behandles mere generelt som en EU-borgers ret i medfør af artikel 15 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder til »at arbejde, etablere sig og levere tjenesteydelser i alle medlemsstaterne«, hvis det ikke kan anses for omfattet af de ovenstående bestemmelser, uanset de specifikke »sektorbestemte« bestemmelser i artikel 45 og 49 ff, TEUF, samt i direktiv 2006/123/EF om tjenesteydelser i det indre marked, og om forbuddet i den nationale lovgivning vedrørende udøvelsen af hvervet således er i strid med det lige så generelle forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, der er indeholdt i artikel 21, stk. 2, i ovenstående charter om grundlæggende rettigheder«.</p>	GA	05.06.14
C-360/12	<p>Coty Prestige Lancaster Group</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 93, stk. 5, i forordning (EF) nr. 40/94 fortolkes således, at der er begået en krænkelse i en medlemsstat (medlemsstat A) som omhandlet i artikel 93, stk. 5, i forordning (EF) nr. 40/94, når der ved en handling, som er foretaget i en anden medlemsstat (medlemsstat B), sker medvirken til den rettighedskrænkelse, der er begået i førstnævnte medlemsstat (medlemsstat A)? 2) Skal artikel 5, nr. 3, i forordning (EF) nr. 44/2001 fortolkes således, at skadetilføjjelsen er foregået i en medlemsstat (medlemsstat A), når den skadevoldende handling, som er genstand for sagen eller hvoraf der afledes krav, er begået i en anden medlemsstat (medlemsstat B), og består i medvirken til den skadevoldende handling (hovedkrænkelsen), der er sket i førstnævnte medlemsstat (medlemsstat A)?</p>	Dom	05.06.14

C-360/13	<p>Public Relations Consultants Association</p> <p>Sagen vedrører:</p> <p>Under omstændigheder, hvor: i) en slutbruger ser på en webside uden at downloade den, printe den eller foretage sig andet for at frembringe en kopi af den ii) der automatisk frembringes kopier af den pågældende webside på skærmen og i »internetcachén« på slutbrugerens harddisk iii) de tekniske processer i forbindelse med en korrekt og effektiv internetbrowsing kræver, at der frembringes disse kopier</p> <p>iv) kopien forbliver på skærmen, indtil slutbrugeren går væk fra den pågældende webside, hvorefter den slettes automatisk ved computerens normale funktion, v) kopien i cachén forbliver i cachén, indtil den overskrives af andet materiale, når slutbrugeren ser på andre websider, hvorefter den automatisk slettes ved computerens normale funktion, og vi) kopierne kun bibeholdes, så længe som de ovenfor i iv) og v)</p> <p>omhandlede almindelige processer forbundet med brug af internettet fortsætter, er disse kopier da i) midlertidige, ii) flygtige eller tilfældige og iii) udgør de en integrerende og væsentlig del af den tekniske proces i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 5, stk. 1, i direktiv 2001/29/EF?</p>	Dom	05.06.14
C-398/12	<p>M</p> <p>Sagen vedrører: Fortolkningen af artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen (gennemførelseskonventionen), der blev vedtaget den 19. juni 1990: »Er en endelig beslutning om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald, som er truffet i en medlemsstat, der har tiltrådt gennemførelseskonventionen, efter en omfattende forundersøgelse inden for rammerne af en sag, som kan genoptages, såfremt der fremkommer nye beviser, til hinder for, at strafforfølgning indledes eller gennemføres mod den samme person og vedrørende de samme handlinger i en anden kontraherende stat?«</p>	Dom	05.06.14
T-293/12	<p>Syria International Islamic Bank mod Rådet</p> <p>Påstande: Forordning nr. 2012/544/FUSP om gennemførelse af artikel 32, stk. 1, i forordning (EU) nr. 36/2012 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Syrien annulleres, for så vidt som de angår sagsøgeren. Gennemførelsesafgørelse 2012/335/FUSP af 25. juni 2012 om gennemførelse af Rådets afgørelse 2011/782/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Syrien annulleres, for så vidt som de angår sagsøgeren. Rådet tilpligtes at betale sagsøgeren et foreløbigt beløb på 10 000 000 EUR i erstatning med forbehold for efterfølgende forhøjelse eller nedsættelse af dette beløb.</p> <p>Rådet tilpligtes at betale samtlige omkostninger i sagen, herunder de omkostninger, sagsøgeren har måttet afholde.</p>	Dom	11.06.14
C-311/13	<p>Tümer</p> <p>Sagen vedrører: Skal insolvensdirektivet, herunder dets artikel 2, 3 og 4, henset til dette direktivs hjemmel i EF-traktatens 137, stk. 2 (nu artikel 153, stk. 2, TEUF), fortolkes således, at det er til hinder for en national ordning som den, der følger af WW's artikel 3, stk. 3, og artikel 61, hvorefter en udlænding, der er statsborger i et tredjeland, og som ikke har lovligt ophold i Nederlandene, jf. artikel 8, litra a)-e) og l), i Vw 2000, ikke betragtes som arbejdstager, heller ikke i det tilfælde, hvor udlændingen som appellanten har ansøgt om en insolvensydelse og efter civile regler må betragtes som arbejdstager og opfylder de øvrige betingelser for tilkendelse af</p>	GA	12.06.14

	denne ydelse?		
C-314/13	<p>Paftiev e.a.</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 3, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 765/2006 af 18. maj 2006 om indførelse af restriktive foranstaltninger over for præsident Lukashenko og visse embedsmænd i Belarus fortolkes således, at den myndighed, der er ansvarlig for anvendelsen af fritagelsen i forordningens artikel 3, stk. 1, litra b), har et ubegrænset skøn, når den afgør, om fritagelsen skal meddeles? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, hvilke kriterier er da vejledende for myndigheden, og hvilke kriterier er bindende for myndigheden, når den afgør, om fritagelsen i artikel 3, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 765/2006 af 18. maj 2006 skal meddeles? 3. Skal artikel 3, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 765/2006 af 18. maj 2006 fortolkes således, at den myndighed, der er ansvarlig for at meddele førnævnte fritagelse – når den vurderer, om den fritagelse, der er anmodet om, skal meddeles – er berettiget eller forpligtet til at tage hensyn til bl.a. det forhold, at de personer, der har indgivet anmodningen, ønsker at udøve deres grundlæggende rettigheder (i denne sag retten til domstolsprøvelse), selv om den også, hvis der i den konkrete sag meddeles fritagelse, skal sikre, at formålet med den pålagte sanktion ikke ophæves (f.eks. hvis det beløb, der er øremærket til at sikre juridisk bistand, er åbenbart uforholdsmæssigt i forhold til omfanget af den ydede juridiske bistand)? 4. Skal artikel 3, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 765/2006 af 18. maj 2006 fortolkes således, at et af de grundlag, der kan begrunde, at fritagelsen i denne bestemmelse ikke meddeles, kan være den ulovlige opnåelse af de midler, med henblik på hvis anvendelse fritagelsen skal gennemføres?</p>	Dom	12.06.14
C-316/13	<p>Fenoll</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 3 i direktiv 89/391/EØF, som bestemmelserne i artikel 1 i direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 henviser til og som fastsætter dets anvendelsesområde, fortolkes således, at en person, der er tilknyttet et jobog aktivitetscenter, kan kvalificeres som »arbejdstager« som omhandlet i nævnte artikel 3? 2) Skal artikel 31 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at en person som den i spørgsmål 1 beskrevne kan kvalificeres som »arbejdstager« som omhandlet i nævnte artikel 31? 3) Kan en person som den i spørgsmål 1 beskrevne direkte påberåbe sig de rettigheder, som denne har i henhold til chartret, med henblik på at få ret til betalt ferie, hvis den nationale lovgivning ikke foreskriver, at personen har sådanne rettigheder, og skal den nationale retsinstans undlade at anvende enhver bestemmelse i national ret, der er i strid hermed, for at sikre den fulde virkning af den pågældende ret?</p>	GA	12.06.14
C-358/13	<p>D.</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 1, nr. 2), litra b), i direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001, som ændret ved direktiv 2004/27/EF af 31.</p>	GA	12.06.14

	<p>marts 2004, fortolkes således, at stoffer eller sammensætninger af stoffer i denne bestemmelses forstand, som kun påvirker – men ikke genopretter eller ændrer – de fysiologiske funktioner hos mennesker, kun skal anses for et lægemiddel, når de har en terapeutisk fordel eller i hvert fald bevirker en positiv påvirkning af kroppens funktioner? Falder stoffer eller sammensætninger af stoffer, som alene indtages på grund af deres psykoaktive virkninger, der fremkalder en rustilstand, og derved i hvert fald har en sundhedsskadelig effekt, følgelig ikke ind under direktivets lægemiddelbegreb?</p>		
C-491/13	<p>Ben Alaya Sagen vedrører: Fastsætter Rådets direktiv 2004/114/EF af 13. december 2004 om betingelserne for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold med henblik på studier, elevudveksling, ulønnet erhvervsuddannelse eller volontørtjeneste (EUT L 375, s. 12) et lovbundet krav på at få udstedt et visum med henblik på studier og en efterfølgende opholdstilladelse i henhold til artikel 12 i dette såkaldte studenterdirektiv, såfremt »indrejsebetingelserne«, dvs. betingelserne i artikel 6 og 7, er opfyldt, og der ikke er nogen grund til at nægte indrejse i henhold til direktivets artikel 6, stk. 1, litra d?</p>	GA	12.06.14